

אוסף סיפורים "שמה"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט: שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

בזכות השבת II (קול ברמה – בטאונה של רמת אלחנן)

לפני מספר שבועות התקיים טקס הענקת תארי-צל"ש לכמה חיילים שנקטו ביוזמה שהצילה, בס"ד, עיר שלימה מנפילת טילים שיצאו מעזה. המדובר היה בחיילים שהיו מופקדים על סוללת 'כיפת ברזל', אי-שם בדרום הארץ, ולפתע הבחינו במכ"ם בכמה טילים המשוגרים מעזה ויוצאים לכיוון אחת הערים הגדולות בדרום. על פי נתוני המכ"ם היו עלולים הטיילים הללו לנחות ממש במרכז העיר, ולגרום רח"ל לאסון גדול עד מאוד .

לרשות החיילים בסוללה עמדו בסך כמה הכל עשרות שניות כדי להפעיל את הטיל של 'כיפת ברזל' האמור לנטרל את הטיילים הקטלניים. הבעיה הייתה, שלפי ההוראות צריכים החיילים לקבל על ההפעלה אישור מקצין בכיר, שלא היה בשטח . הם ניסו להשיג אותו, ולא הצליחו, ובתוך חלקיקי שניות הבינו שאם לא יפעילו לבדם את מערכת ה'כיפה', עלולים הטיילים העזתיים לנחות כבר במרכז העיר . החיילים החליטו על דעת עצמם , וכאמור – כנגד ההוראות – להפעיל את הטיל המנטרל, ובס"ד הצליחו להפיל את הטיילים שכבר היו מעליהם. האסון הגדול נמנע, בחסדי שמים מרובים .

בטקס בו חולקו להם תארי-הצל"ש אמרו בכירי הצבא שהציון-לשבח מוענק להם בגלל היוזמה שנקטו בה, למרות הפרת ההוראות שהייתה בכך. ברם, מקור שידע את אשר נעשה בשטח, הוסיף 'פרט קטן'. הוא לא שינה את העובדות על היוזמה של החיילים , וגם הוא שיבח אותם על מה שעשו, אבל לפי דבריו יוצא שהצל"ש העיקרי מגיע ל...שבת קדשנו, ובעצם כל נס-ההצלה של העיר הדרומית התרחש בגלל שמירת השבת .

המקור סיפר שהייתה במקום 'הפרה' נוספת של ההוראות. מפקד הסוללה קיבל ביום ששי הוראה מהממונים עליו לפרק את הסוללה ולהעבירה למקום אחר. נותני ההוראה היו בטוחים שהאזור הוא בדרום הארץ, כבר בטוח ד"ו, וממילא אין צורך להמשיך ולהפעיל את הסוללה המדוברת . המפקד ידע שמלאכת הפירוק לא תסתיים לפני כניסת השבת, וכיון שלא היה בכך פיקוח נפש החליט על דעת עצמו לדחות את הפירוק עד לאחר השבת. ברם , כיון שהסוללה המשיכה לעמוד על מקומה , החליט המפקד להשאירה גם במצב של כשירות לפעולה, והחיילים המשיכו לתפעל את המערכת . ובדיוק בליל שבת מגלה המכ"ם את הטיילים שיצאו לפתע מעזה... החיילים ומפקדם, ניסו לאתר את הקצין הבכיר כדי לקבל אישור-הפעלה, ולא מצאוהו . וכאמור, החליטו להפעיל את הסוללה על דעת עצמם.

אם הסוללה הייתה כבר מפורקת, בוודאי שאי אפשר היה להפעילה , וטילי-ההרס היו נוחתים במרכז של העיר הדרומית הגדולה. בזכות שמירת השבת, ניצלו רבבות התושבים מאסון גדול.

נערה שלומדת ב'שיח סוד' בירושלים היתה אמורה להגיע לבית הוריה שבבני ברק בערב שבת חנוכה. ניסיתי הרבה אפשרויות כדי להשיג מישהו שיסיע אותה אל משפחתה. יצרנו קשר עם ארגוני חסד שונים, אבל כל אחד מסיבתו לא נענה לבקשתי. לבסוף מצאתי אברך שנוסע לבני ברק, וביקשתי ממנו שייקח את הנערה. לא ממש התחשק לו לעשות זאת. הוא חשש מאד מההתנהגות שלה בנסיעה. הרגעתי אותו שהיא תהיה בסדר, אבל הוא פחד לקחת עליה אחריות. "תשמע", הוא אומר לי", איני מתכוון לצאת מירושלים לפני השעה שתיים. אם לא תמצא מישהו אחר נדבר אז."

הזמן חלף, מתנדב אחר לא נמצא, וככה התקשרתי לאותו אברך. "לא מצאתי מישהו אחר", הודעתי לו, "נראה שאתה השליח לקחת אותה לבני ברק". בסדר. שתבוא לרחוב שמואל הנביא, ואעלה אותה שם. משם אצא לכביש 1 לכיוון בני ברק". "אני כבר מודיע למוסד", אמרתי לו, והתקשרתי ל'שיח סוד', אמרתי להם שהנה סוף סוף לוקחים את הנערה לבני ברק. "תביאו אותה לשמואל הנביא", הודעתי להם, אלא שהם ענו לי שם, "זה בלתי אפשרי". "אז היא לא תיסע לבני ברק", אמרתי". גם זה בלתי אפשרי לחלוטין", ענו לי במוסד". ההורים שלה מחכים לה, ואנחנו לא יכולים לעשות להם את זה. הנערה חייבת להגיע לבני ברק. נוכל להביא אותה לכביש רמות". זהו כמובן אזור אחר לגמרי". בסדר. אני כבר מודיע לאברך שאתם מחכים לו בצומת רמות."

התקשרתי לאברך ואמרתי לו שהנערה מחכה בצומת רמות, ולכן עליו לנסוע לשם, ומשם שוב לא יוכל לנסוע בכביש 1, אלא בכביש 443 גם הדרך הזאת מובילה לבני ברק. הרעיון לא נראה לו בכלל. תמיד הוא נוסע בכביש 1 ואת 443 הוא אינו מכיר, אבל ברגע שהבין שהוא היחיד שמחכים לו ואין מישהו אחר, הוא החליט לנסוע באופן הלא נוח בשבילו ולצאת לכיוון רמות. "רק תדע שאני כאן, בשמואל הנביא, ואיני מצליח לזוז. הכביש עמוס באופן יוצא דופן. בכל אופן, אני יוצא לכיוון". הודיתי לו והודעתי למוסד שהרכב בדרך.

הם לקחו מונית ונסעו במיוחד להמתין בצומת רמות. ההמתנה ארכה זמן רב, כל הזמן הרגעתי אותם שהנהג בדרך, עד שבשעה שתיים ועשרים עלתה הנערה למכונית, והם יצאו לדרך בכביש 443. בואכה בני ברק הם מקבלים טלפון, "איפה אתם נמצאים?" "כאן. בבני ברק, כבר מגיעים", ענה האברך". עברתם את התאונה?" "איזו תאונה?" התברר כי למרבה הצער אירעה בכביש 1 תאונה מחרידה ועיכבה את כל התנועה. היו משפחות שנשארו לשבות בתחנת הדלק בשער הגיא, כי חששו שלא יצליחו להגיע לעיר לפני שבת. האברך הזה, שכל כך חשש לעשות את הטובה, והסכים ממש בלית ברירה, יצא מורווח מכל העניין. הוא שינה את מסלול הנסיעה כדי שיוכל לקחת את הנערה אל משפחתה, ובסופו של דבר הגיע לשבת ללא שום תקלה.

את הסיפור הבא שמעתי מפיה של בעלת המעשה, נערה בשם חנה אשר באה מקליפורניה ללמוד לימודים תורניים בארץ והשתתפה בסמינריון של מוסדות 'אש התורה'.

באחד מימי הביקור היא לא חשה בטוב ופנתה לנוח. והנה היא מקבלת טלפון מחברתה שבאה עמה מחו"ל ומתארכת בחיפה, המבקשת ממנה בדחיפות אם תוכל ללכת לצלם עבורה תמונה מזווית מסוימת בהר הבית. אותה חברה נזקקה לתמונה בשביל עבודה שהיא מכינה על בית המקדש העתידי להיבנות במהרה, ואת התמונה אפשר לצלם ממקום מסוים גבוה מאד בהר הזיתים. חנה לא יכלה לסרב לחברתה הטובה, ואפילו שלא חשה בטוב קמה ונסעה לכיוון שער שכם, שם ירדה מהאוטובוס כדי לעלות על אוטובוס אחר הנוסע להר הזיתים.

חנה לא ידעה כל כך עברית, וגם לא ידעה כלום ממה שקורה כאן בארץ. היא גם לא התמצאה בצבעי האוטובוסים הישראליים, היא זכרה דבר אחד, שהצבע של הישראלים זה כחול לבן... ולכן, כשהגיע אוטובוס בצבע כחול-לבן היא עלתה עליו (וזה הרי אוטובוס של ערבים). היא הייתה מאוד מסוחררת ואפילו לא ראתה מימינה ומשמאלה מי יושב לצידה, היא התיישבה ונרדמה... אחרי חצי שעה היא התעוררה ועדיין לא שמה לב שהיא כלל לא אמורה להיות על האוטובוס הזה. אך היא זכרה שהנסיעה הייתה אמורה לקחת 5 דקות בלבד, והסיקה מכך שכנראה היא פספסה את התחנה הנכונה.

בתחנה הבאה היא ירדה מהאוטובוס וחצתה את הכביש כדי למצוא תחנה לכיוון ההפוך שממנו באה. רק אז היא שמה לב היכן היא נמצאת – עמוק במזרח ירושלים, בתוך כפר ערבי, ושם אין אוטובוסים סדירים בחזרה למרכז העיר. בנוסף, היה זה בדיוק הערב הראשון של הרמדאן, הרחוב היה שקט ללא נפש חיה וכרזות ופוסטרים ממלאים את הקירות, כולם בערבית. הפחד החל לחלחל בה. בכל פוסטר היה נדמה לה כאילו כתוב שם 'מוות ליהודים...'

לאחר שקלטה כי היא נמצאת במקום סכנה, הוציאה מיד את הפלאפון שלה כדי לבקש עזרה, אבל אז גילתה לחרדתה כי אין סוללה... הנייד כבוי ללא אפשרות להתקשר לאף אחד! היא נכנסה ללחץ אדיר. מה עושים? האם יש סיכוי שהיא תצא מכאן בחיים?! ומה עושה יהודי בעת צרה? היא החליטה לומר כמה פרקי תהילים. לאחר מכן, תוך כדי הרהורים נוגים, היא הגיעה למסקנה שעליה לנסות את מזלה ולנקוש בדלת אחד הבתים – היא תחפש בית מטופח עם דשא מסביב, ללא כיתובים וכרזות, בתקווה שדיירי בית שכזה הינם פחות קיצוניים ומסוכנים... היא תציג את עצמה כפרו - פלסטינאית, סטודנטית מקליפורניה שרוצה לכתוב עליהם כתבה, והיא תדבר רק באנגלית ללא שמץ הגיה של עברית.

כאשר מצאה בית שהיה נראה לה מתאים, היא ניגשה אליו ונקשה בדלת. אישה עם כל ה'שמונה בגדים' של הערביות פותחת לה, ולתדהמתה... היא קוראת בהתרגשות: 'חנה!'

חנה הייתה בהלם מוחלט! מי מכיר אותה כאן? ועוד בשמה הפרטי? אולם לא היה לה זמן למחשבות. האישה מחבקת אותה, ומראה לה כרטיס: 'חנה, עוד יש לי את הכרטיס שלך!' היא אומרת. ואז נזכרה חנה מי היא אותה אישה. חצי שנה קודם היא ערכה סמינריון למוסדות 'אש התורה' במלון 'המלך שלמה' ושהתה שם קרוב ל-3 שבועות. כאשר באה למלון היא החליטה להצטייד בפנקס בו תרשום מילות ברכה והוקרה לכל עובד מצוות המלון שתרגיש שעליה להודות לו. לא סתם 'תודה' סתמית, אלא מפורטת, על השירות הספציפי שהעניק לה בשהותה במלון.

במהלך שלושת השבועות היא גמרה פנקס שלם מעוטר וצבעוני... כל אחד קיבל ממנה מכתב מיוחד של הכרת טובה, עם שמו הפרטי. אם זה מלצרית, מנקה או טבחית, לכולם כתבה מכתב תודה. זה לא עולה כסף. אין לה אפשרות לתת טיפ, אז היא נותנת תודה... היא לא הבדילה בין עובדות ערביות או יהודיות. היא אף נזכרה בהרצאה אחת ששמעה, שאפילו שמאי הזקן שהיה דוחף באמת הבניין, אמר שצריך לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, כולל גויים. וכך, הרבה שמות של עובדות ערביות הופיעו גם כן בפנקס התודות שלה.

בארוחת הבוקר של היום האחרון היא שמה לב שיש עובדת חדשה. היא נגשה אליה ואמרה לה שהיא נראית חדשה, והתעניינה בשמה ומעשיה. העובדת החדשה הציגה את עצמה, וסיפרה שהיא מתעתדת ללמוד רפואה ולכן עובדת בלילה כדי לממן את הלימודים. הרבה מבני משפחתה עובדים כאן במלון והם סידרו לה את העבודה הזו. חנה הוסיפה גם את שמה של העובדת הערבייה בפנקס שלה. ולפני שעזבה נתנה לכל אחד מהעובדים את המכתב שהכינה עבורו. וזו הייתה האישה שפגשה עכשיו כאן בכפר הערבי. האישה כל כך שמחה לפגוש את חנה! היא הייתה בטוחה כי היא הגיעה במיוחד לבקר אותה ואת משפחתה... היא הכניסה אותה למטבח, שם ישבו כל המשפחה ואכלו את סעודת הרמאדן וכולם זכרו אותה מהמלון ושמחו לראותה.

היא ירבה עימם כמה דקות ואחר כך התעניינה אם יש אוטובוס בחזרה. הם ענו לה בשלילה, אבל הדודה אמרה שהיא תיקח אותה עד התחנה ברח' שמעון הצדיק ומשם יש לה דרך חזרה. כשהגיעו לביקורת גבולות, הבחין אחד החיילים בנוסעת היהודייה ובנות לווייתה הערביות, ושאל: 'הכל בסדר?', והיא ענתה לו שהכל בסדר והאנשים האלו הם 'חברים שלה'... וכך בנסי נסים זכתה לצאת ממקום הסכנה בחיים ובשלום!

אחים יקרים! מלבד השגחה פרטית מופלאה, יש כאן מסר מיוחד על חובת הכרת הטוב, ועל כך שכל מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה. תודה מגיעה לכל אדם, ולא משנה מי... כמה נעלה ומאושר הוא האדם שמסתובב בעולם בהרגשה שאף אחד לא חייב לו כלום, והוא מלא תמיד בתחושת הכרת טובה לכל סובביו! 'ה' יזכנו, אמנ!

המשלוח (הרב פנחס זרביב שליט"א, למעשה).

מעשה שסיפר הרב יונתן כהן שליט"א מבחירי האברכים בכולל 'לב יצחק' באשדוד, אותו שמע מקרובת משפחתו הרבנית נ' המתגוררת בבאר שבע –מעשה שאירע עם המשפחה המתגוררת בדירה שמתחתיה .

לאחרונה ביי צעה אותה משפחה הזמנה טלפונית של מוצרי מזון באחת הרשתות, וסוכם כי המוצרים ישלחו אליהם הביתה , עקב הסגר. הייתה זו קניה ענקית, של בשר עופות ודגים וכל מטעמים. והנה , הם מחכים ומחכים להגעת המשלוח, אך הוא מתמהמה. משעבר זמן רב, התקשרה אם המשפחה לסופר והתלוננה על אי הגעת המוצרים שהזמינו . נציג השירות התפלא למשמע הדברים, כי המשלוחנים דווחו שאכן ביצעו את המשלוח והורידו את המוצרים בפתח דירתם . אולם המתלוננת התעקשה כי לא הגיע אליהם מאומה . כיון שכך, אמרו לה כי הם מאמינים לה , והיות והזמנתה עדיין רשומה אצלם – ישלחו לה מחדש את כל המוצרים שהזמינה . ואכן לאחר שעה קלה הגיע המשלוח השני עם כל המוצרים שהוזמנו .

ומה באמת קרה עם המשלוח הנעלם? בערב, התקשרה אחת השכנות בבניין, חולת קורונה מאומתת שהיא וכל משפחתה נמצאים בבידוד, וסיפרה לה כדברים האלה" : תשמעי איזה נס קרה לנו. אתמול הרגשנו שבאו מים עד נפש, אין מי שיעזור לנו, אין כסף, והמזון הנשלח למשפחות החולים מטעם ארגוני הרווחה אינו מספיק לנו. נשאתי תפילה בדמעות שליש לבורא כל עולמים שישלח לנו מזון עד הבית, טוב ואיכותי". והנה, אני רק מסיימת את התפילה, ודפיקה בדלת . הגיע שליח ושאל האם כאן גרה משפחת נ'. אמרתי להם : לא, כאן זו משפחת כ'. משפחת נ' גרה בקומה למעלה. אבל את המשלוחן זה לא ענין, והוא הוריד את כל הסחורה אצלנו .

ניסינו להשיג אתכם בטלפון, אך היה תפוס. התקשרנו לחנות ודיווחנו להם על הטעות, אך היות ולפי החוק של משרד הבריאות אסור להחזיר מוצרים עקב הקורונה, וכל שכן מוצרים שהיו בבית של חולה מאומת , הודיעו לנו שזכינו מן ההפקר. כל המשלוח הענק הזה – שלנו ! והם כבר יסתדרו אתכם ויטפלו בהזמנה שלכם שלא הגיעה". אכן, קרוב ה' לכל קוראיו!

הנגרייה (פרפרת, גליון 664)

שנים רבות עסק ר' יעקב במלאכת הנגרות, עד שקנה לעצמו שם טוב כנגר מהולל. הנגרייה שבראשותו עבדה ללא הרף, הזמנות באו ויצאו, לקוחות מרוצים הביאו לקוחות מרוצים נוספים, העסק פרח ושגשג .

עם הזמן, בלאי טבעי ולחץ הזמנות חברו להחלטה משמעותית מאוד: ר' יעקב טס לארצות הברית וביצע עסקת רכש גדולה של ציוד טכני מתקדם ומכשור משוכלל . הרכישה עלתה הון תועפות, הוא הוצרך להשקיע את כל חסכוניותו ואף ליטול הלוואות, אך הוא סבר כי הדבר כדאי .

ביום מן הימים התבשר ר' יעקב כי המכשירים המשוכללים עומדים להגיע, ובהתרגשות רבה קיבל את מכשירי הענק והציוד המתקדם. הוא כבר המתין לזרם הלקוחות שיגיע בעקבות ההתקדמות המשמעותית בפיתוח העסק, כי בלעדיהם מהיכן יממן את עלויות רכישת הציוד היקר ... ואז, הכל הסתבך. זה החל במעשה הבגידה הנפשע שביצע אחד מבכירי עובדיו, שתוך כדי שלמד את רזי המכונות החדשות החל להתעניין ברכישת מכשירים משוכללים עוד יותר. כמחבל במסתרים פעל אותו עובד, שכר שטח נרחב לא הרחק מהנגרייה המפורסמת של ר' יעקב, רכש ציוד משוכלל ומתקדם, וביום בהיר הנחית מהלומה על לבו של ר' יעקב, כשפרש מהנגרייה בקול רעש גדול ופתח נגרייה בעלת שם דומה ממש בסמוך אליו ...

לבו של ר' יעקב חשב להישבר. הן זה עתה השקיע את כל הונו ברכישת ציוד חדש ומתקדם בתקווה כי ההשקעה תשתלם לו, ההזמנות הרבות תכסינה את ההוצאות וההלוואות היקרות. ועתה, אחד מבכירי עובדיו פרש, פתח נגרייה משוכללת משלו, וכיון שהוא מכיר היטב את הלקוחות הם החלו לעבור אליו בזה אחר זה.

החלה תקופה קשה בעסק, הרווחים צנחו בחדות, האיום העסקי הפך לקיומי. ריבונו של עולם, מאין יבוא עזרו.?! ואז, ביום מן הימים, היה זה בבחינת 'שבר על שבר'. קצר חשמלי בנגרייה של ר' יעקב הוביל לשריפה שכילתה את הנגרייה כולה, על מכונותיה, ציודה, משטחי העץ ושקי הנסורת, בלוקי הפורמיקה, ואפילו את פנקסי החובות. האש מצאה לעצמה חומר בעירה מצוין ברחבי הנגרייה, ובתוך שעה קלה לא נותר כל זכר, כל הונו ירד לטמיון ...

ר' יעקב הביט באש האוכלת את מפעל חייו וחש כי חרב עליו עולמו. אם לא די בעובד הבוגד שהמיט עליו אסון כלכלי, הגיעה השריפה ומחקה את מה שנותר. עתה חש אבוד ממש, אפילו את מעט ההזמנות שהיו לו לא יוכל לספק. מי יודע כמה זמן, מאמץ וכסף ייקח לו לשקם את ההרס, להזמין ציוד חדש, להתחיל לבנות מוצרים, לסדר אולם תצוגה ... זו הייתה התקופה הקשה ביותר בחייו של ר' יעקב. העסקים לא קרטעו - הם פשוט נשרפו. הוא עומד לבד מול הררי חובות, כשהעובד שלו לשעבר מעביר את אחרון לקוחותיו אליו. הוא השתדל להתחזק, אך היה לו קשה, קשה מאוד ...

והנה, ביום מן הימים, נשמעת נקישה מהוססת בדלת ביתו. ר' יעקב פותח ועיניו נקרעות בתדהמה... מולו עומד העובד לשעבר, זה שבגד בו והתחרה עמו בחוסר רגישות. העובד ביקש להיכנס ולשוחח, ור' יעקב, מרוב הלם, לא הצליח לסרב... בשקט ובבושה פתח העובד בהתנצלות על העבר, והמשיך בהצעה שאי אפשר לסרב לה: "ר' יעקב, תשמע - פתחתי את הנגרייה, יש לי את מיטב הציוד והכלים, המכשור והאמצעים, אך היא לא מנוהלת טוב ומפסידה כסף... אין לי ברירה, אני בא להציע לך לרכוש ממני את הנגרייה שלי, על כרעיה ועל קרבה, במחיר הקרן ממש. הן שלך נשרפה ... הנה, קח עסק מוכן ומאובזר במחיר מציאה" ...

ר' יעקב החל לנהל עמו משא ומתן, שנחתם בכי טוב. העובד שלא הצליח להתמודד עם עול ניהול הנגרייה, שמח לקבל בחזרה חלק מהכסף שהשקיע, ואף בפריסת תשלומים שהייתה נוחה לר' יעקב. עוד באותו היום הפך ר' יעקב לבעליה של נגרייה משוכללת ומתקדמת ממה שהייתה לו, והמשיך בשיא המרץ לייצר רהיטים ולספק את ההזמנות המובטחות ...

לימים, שמענו ממקור ראשון את סיפורו של ר' יעקב, שהוסיף: "רק לאחר שרכשתי את הנגרייה של העובד לשעבר, אז הבנתי עד כמה כל אחד מחלקי ה'שבר' מרפא את חברו... כשהעובד הבוגד פרש והקים נגרייה לתפארת - היה זה עבורי אסון כלכלי כבד. למפרע התברר שהלה הכין עבורי נגרייה משוכללת במיוחד, בהתנדבות מלאה ... "וכשהשריפה פרצה היה נראה לי שזה הסוף. שלא אצליח להשתקם. אך דווקא השריפה היא זו שהביאה את עובדי לשעבר לפנות אלי, להציע לי לקנות את העסק של המתחרה הגדול ביותר שלי, ולהבטיח את הצלחת עסקי בעזרת ה' לאורך ימים. הנה כי כן, את עוגמת הנפש שהגיעה לי קיבלתי, אך האבא הטוב והמטיב הכניס לי סוכריה משמעותית בכל כאב הלב!"

הבה נאזין למסר הזה העולה מדברי ר' יעקב, הבה נבין עד היכן הדברים מגיעים. לפעמים, הכל נראה סגור וחשוך, עצוב למלוא האופק. נראה כי השבר הוא עובדה מוגמרת, מי יודע אם ניתן להתמודד עמו. למפרע, מתברר שבתוך מה שנראה רע מסתתר לו טוב, שבעומק האסון חבויה לה הזדמנות, שמבעד לאפלה נוצצת לה תקווה חדשה ... הבה נאמין בבורא עולם בכל לבנו, נדע כי הוא לא עושה לנו רע. גם מה שנראה רע הוא רק נראה כך, לפעמים עם הזמן נגלה בעצמנו עד כמה היה זה טוב, לפעמים לא נדע לעולם. ועדיין, נבטח, נאמין ונפנים, שבורא עולם עושה לנו רק טוב, מידי הטובות והרחומות לא ייצא כל רע, וגם אם זה נראה לנו רע, לבסוף נבין שיש שם איזה טוב מסתתר וחבוי, כי כל מעשיו הם טובים למעננו!

הפגישה במלון [מתוך 'פניני פרשת השבוע' הרב אשר קובלסקי]

הסיפור הבא התרחש באישון ליל, בלונדון בירת אנגליה. יהודי נכבד שנקלע למצב כלכלי סבוך וקשה לא נותרה בידו ברירה והוא טס ללונדון, להתדפק על דלתות נדיבי עם. אלא שגם שם ההצלחה לא האירה לו פנים, ולמרות מאמציו ותחנוניו העלה חרס בידיו. פה ושם קיבל תרומות קטנות, שאך בקושי הצטברו לכדי עלות כרטיס הטיסה ...

כשחש תשוש מהמאמץ שאינו מניב פירות, נודע לו כי פלוני, עשיר מפורסם בצדקותיו הנדיבות, עומד להתארח בבית מלון יוקרתי בלונדון. הוא הבין כי אם ישתחל לבית המלון ויצוד את תשומת לבו של העשיר מובטחת לו תרומה הגונה. אך איך עושים זאת? הוא החליט לפנות למנהל המלון, ובשיחה עמו עורר את רחמיו לקבל אישור חריג ונדיר ללון בבית הכנסת שבמלון, בתקווה שבשעת בוקר - בעת התפילה, כאשר יתפלל שם הגביר,

יוכל לתפוס עמו שיחה בסיום התפילה. לא בקלות הסכים מנהל המלון לבקשתו, אך לבסוף נכמרו רחמיו והוא אישר לו ללון בבית הכנסת לילה אחד בלבד.

בשעת ערב מוקדמת התייצב מיודענו בבית המלון כששקית קטנה ובה מגבת בידיו, מגבת שתשמש אותו גם ככרית וגם לנטילת ידיים שחרית. הוא חומק לבית הכנסת בלאט, מסדר ספסל בפינת בית הכנסת, מכין לעצמו מים לנטילת ידיים על יד המיטה המאולתרת, וכבר נשכב על הספסל ועוצם את עיניו" ...

סלח לי, אתה נורמלי?", קול גס מטלטל אותו ומאבטח חסון מנער אותו בעוצמה. "הומלס? כאן לא ישנים, תפוס את מטלטליך ותצא מהר מכאן!", נוזף בו המאבטח הנכרי בחומרה, "כאן זה בית מלון, משלמים מראש, מקבלים חדר, ישנים בצורה מסודרת. לינה בבית הכנסת? לא בבית מלוננו!", פוסק המאבטח בנחרצות" ... רחמים, רחמים!", מתחנן היהודי האומלל, "הלא אינני מפריע לאיש, השעה כבר מאוחרת ועוד רגע כבר הייתי נרדם. ובכלל, מנהל המלון אישר לי לישון כאן הלילה, כי זו תקוותי היחידה". "חח חח חח...", מצטחק לעברו המאבטח, אפילו לא שומע", אישורים, סיפורים, הזיות יפות יש לך... כאן בבית המלון לא ישנים בבית הכנסת, זה ברור, זה אסור, זה בניגוד לכל נוהל. אתה נעלם מכאן תוך שניות ספורות או שאני קורא לצוות אבטחה מתוגבר שיתפוס אותך בכוח ויטיל אותך מחוץ לבית המלון?", שואל-קובע המאבטח בבוטות מרושעת ...

בצר לו מקפל היהודי את מגבתו ומדדה אל שערי בית הכנסת, כשהמאבטח פוסע אחריו ומוודא כי אינו שב על עקבותיו. דמעות נקוו בזוויות עיניו כשעבר על יד שער המלון, אותו מקום בו חלף אך לפני שעה קלה, סמוך ובטוח כי הוא בדרך לפגישה הנכספת עם העשיר'. כל מאמצי ולחצי עלו בתוהו ברגע אחד...', הוא מהרהר ...

בעיצומו של לילה קר וחשוך התייצב היהודי המסכן מחוץ לשערי המלון. עתה אין לו לאן ללכת, הן אפילו לא טרח להסדיר לעצמו אכסניה ראויה ללילה הזה, הוא זרוק בבושת פנים בטבורה של עיר, וגם הסיכוי היחיד שלו להגיע אל העשיר הנודע ולדבר אל לבו נגוז והתנפץ אל מול סלעי המציאות המרה. מה יעשה עכשיו?

בעודו מסתובב שבור ונכלם, לפתע הונחה יד רכה על כתפו". יהודי! מה אתה מחפש כאן באישון ליל? זה מסוכן!", אומר לו מאן דהוא במבטא אידישאי מובהק, והוא מרים את פניו ונתקל בעיניו הטובות של אותו עשיר נודע שלשמו וכדי לפוגשו נכנס לכל הסערה הזו ...

בקול שבור ומרוסק הסביר היהודי לעשיר את העובדות לאשורן, כמה התאמץ כדי להשיג פגישה עמו, כמה שמח שהצליח להשתחל ללינה בבית המלון, וכמה נשבר לבו בקרבו בראותו כי הסיכוי אבד ואיננו, כשנזרק מבויש ונכלם אל הרחוב". אוי ואבוי!", נקרע לבו של העשיר בכאב, "הנה, הבה ואכניסך אל בית המלון, אתה תהיה האורח שלי.!" לוחץ העשיר את ידיו ומזמינו להתלוות אליו.

הוא נכנס לבית המלון בכבוד והדר, העשיר מזמין לו סוויטה יוקרתית ללינת לילה, וגם ארוחת בוקר עשירה - אותה הוא קובע לסעוד עמו בצוותא. בשעת בוקר הם נפגשים לארוחת בוקר דשנה בחדרו של העשיר, וכטוב לבו שמע את סיפורו האישי של היהודי הנזקק ורשם לפקודתו צ'ק נדיב במיוחד .

לאחר שנפרדו, ביוצאו משערי המלון בפעם השנייה באותה יממה, לפתע הוא מבין: רגע השבר של אמש היה בעצם רגע הניצוץ. הרגע הקשה בו נזרק מחוץ למלון בבושת פנים, כשעמד בוכה ברחוב של עיר זרה בשעת לילה מאוחרת כשכל כולו מבוכה וייאוש - הוא הרגע שפתח לו את השערים. לולא היה פוגש את העשיר בדיוק באותו רגע של שברון לב דרמטי, לבטח התוצאה לא הייתה טובה כפי שהיא! . כי דווקא הרגע החשוך ביותר, הרגע שהיה נראה לו רע, הרגע שהיה נראה כקשה כל כך - הוא רגע האור, הוא הרגע השמח ביותר בסיפור הזה. זהו הרגע בו התייצב בפני העשיר ושפל מצבו היה כה בולט - עד שרחמיו של הגביר התעוררו כל כך והוא פינק אותו בלינת לילה, ארוחת בוקר וצ'ק נכבד .

ולא נועד סיפור נפלא זה, אותו שמענו מכלי ראשון, אלא כדי ללמדנו: הרגע שנראה חשוך, אפל וקודר, לעתים הופך לרגע המינוף, לרגע ההזדמנות. לא, זה לא קורה מעצמו, זה קורה כי בורא עולם לא מביא רע אמיתי על בניו, לכל מה שנראה רע יש תפקיד חיובי, תפקיד אופטימי. לפעמים יודעים ולפעמים לא, אך תמיד תמיד, גם המצבים הקשים ביותר, נועדו להוביל לרגעים טובים. וככל שנראה יותר רע כך נהיה סמוכים ובטוחים שהטוב האמיתי בוא יבוא ברינה", ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב", תמיד...!

עבודת פרך

מסופר על אסיר שנידון למאסר עולם, אשר לאחר מספר ימים שבהם התמקם בבית הסוהר, חשב בלבו: אם אני אסיר למשך כל חיי ואין לי שום תקווה בחיי האישיים, לפחות אתרום לאנושות ...

ממחשבה למעשה, פנה האסיר להנהלת בית הסוהר והציע את עצמו לעבודה התנדבותית לתועלת האנושות. בהנהלה כיבדו את בקשתו והציעו לו לסובב גלגל של ריחיים שיטחן חיטים לקמח לתושבי האזור. האסיר נענה להצעה. וכך, יום אחר יום ושנה אחר שנה, היה עומד על משמרתו, עשר שעות ביממה, כשהוא טוחן וטוחן ... ברגעים קשים, הוא היה חושב מחשבות חיוביות על מיני המאפה והלחמים הנאפים במאפיות באזור והכול הודות למאמציו. מחשבות אלו הזרימו בו אדרנלין להמשיך בעבודה הקשה הזו. גם בימים של קור ושלג, לא עזב את משמרתו. הוא ידע שבסביבה חיים אנשים הזקוקים לקמח לאפיית לחמים גם במזג אוויר סוער. בלילות הוא היה חולם על אותם האנשים, החיים בשכנות לכלא, אשר מתפלאים על הריחיים המסתובבות ולא יודעים שהכול בכוחו של אסיר שנידון למאסר עולם והחליט להקדיש את כל חייו וכוחותיו למען האנושות...

לימים, עקב התנהגות טובה, התבשר האסיר על הפחתה משנות מאסרו ועל שחרורו הקרוב. בקוצר רוח חיכה ליום המיחל, כשיותר מהכל חיכה לרגע שבו ייכנס לטחנת הקמח ויודיע: הנה - אני הוא זה שבמשך עשרות שנים גלגלתי את הריחיים, כדי שיהיה לכם מה לאפות ולאכול ...

היום המיחל הגיע. האסיר המשוחרר רץ החוצה וראשית כל פנה לצדו האחורי של הבניין, לראות את אבן הריחיים. הוא מגיע לאגף האחורי של המבנה ו... אין כלום. הגלגל שאותו התמיד לגלגל ולגלגל היה מחובר בצדו השני ל... בורג גדול ... עבר רגע, ושניים, ולפתע הוא קלט שבעצם, במשך כל החיים הוא גלגל אבן ריחיים שלא הייתה קיימת. כל יגיעו היה לריק ... בו ברגע, נפל האסיר ומת ...

המסר עמוק. אין לאדם קושי לעמול, הוא רק חייב שתהיה תכלית, הוא רוצה להשיג מטרה. האסיר היה מסוגל לעמול, אבל רק בתנאי שזה מועיל למישהו...